Krimināllietas Nr. 11094067311
Lietvedības Nr. K30-0378-17/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2017.gada 16.janvārī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Z.Dundurs, piedaloties prokurorei B.Voicehovičai un aizstāvim U.Lapiņam, iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. B/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] /pers. B/ nodarīja tīšu miesas bojājumu, kas nav bīstams dzīvībai un nav izraisījis šā likuma 125.pantā paredzētās sekas, bet izraisījis ilgstošu veselības traucējumu (vidēja smaguma miesas bojājums) šādos apstākļos.

2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 19.30 /pers. B/, atrodoties savā dzīves vietā komunālā dzīvokļa /adrese A/ viņas lietošanā esošajā istabā saskaņā ar 2011.gada 14.marta dzīvojamās telpas īres līgumu, skaļi uzvedās, tādējādi traucējot citai dzīvokļa īrniecei /pers. C/, dzimušai 1939.gadā, mieru un izraisīja konflikta situāciju. Būdama agresīvi noskaņota un huligānisku tieksmju vadīta, uz /pers. C/ vairākkārtīgiem aizrādījumiem uzvesties klusāk, /pers. B/ nereaģēja un konflikts pārauga strīdā, kura gaitā, abām atrodoties dzīvokļa koridorā, /pers. B/ skaļā balsī lamājās, lietojot necenzētus vārdus, kas tika vērsti pret /pers. C/, un draudēja ar dūrēm fiziski izrēķināties ar /pers. C/, un miesas bojājumu nodarīšanas nolūkā tīši ieķērās /pers. C/ aiz matiem un ar abām rokām /pers. C/ stipri pagrūda. Grūdiena rezultātā /pers. C/ atsitās ar ķermeni pret sienu un nokrita zemē uz grīdas, atsitoties ar galvu pret grīdu. /pers. C/ guļot uz grīdas, /pers. B/ turpināja izdarīt savu noziedzīgo nodomu vērstu uz miesas bojājumu nodarīšanu, izdarīja ne mazāk kā četrus sitienus ar rokām un sperot ar kājām, kā arī ar koka ķebli pa galvu un dažādām ķermeņa daļām, ar ko nodarīja /pers. C/ stipras fiziskas sāpes un šādus miesas bojājumus: krūškurvja kreisās puses sasitumu ar zemādas asinsizplūdumu; X ribas lūzumu; XI ribas skrimšļainās daļas lūzumu. Minētie miesas bojājumi pēc sava rakstura pieskaitāmi vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisa ilgstošus veselības traucējumus uz laiku virs 21 dienas.

Ar šādām darbībām /pers. B/ ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā.

M o t ī v u d a ļ a

[2] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 30.marta spriedumu /pers. B/ tika atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā un viņai tika noteikts sods brīvības atņemšanu uz diviem gadiem. Piemērojot Krimināllikuma 55.panta nosacījumus, /pers. B/ noteikto sodu tika nolemts uzskatīt par nosacītu ar pārbaudes laiku uz diviem gadiem.

Ar Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 29.oktobra lēmumu Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 30.marta spriedums tika atcelts un krimināllieta tika nosūtīta jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

[3] No jauna iztiesājot lietu, apsūdzētā /pers. B/ savu vainu viņai celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas neatzina, nepiekrita cietušās iesniegtajam pieteikumam par nodarītā kaitējuma kompensāciju.

[4] Apsūdzētā, lietu iztiesājot pirmoreiz pirmās instances tiesā, tiesas sēdē liecināja, ka cietušās iesniegums, kurā ir norādīts, ka konflikts starp apsūdzēto un cietušo norisinājās ap plkst. 19:30, neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem, jo apsūdzētā bija ieradusies mājās tikai ap plkst. 21:00. 2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 21:00 apsūdzētā kopā ar savu meitu un viņas draugu pārradās mājās /adrese/. /pers. C/ tajā laikā jau atradās šajā dzīvoklī. 2011.gada 12.jūlijā cietusī /pers. C/ atradās alkohola reibuma stāvoklī vai arī viņai bija paģiru sindroms. Cietusī, kad atrodas alkohola reibuma stāvoklī, mēdz būt agresīvi noskaņota. Atrodoties alkohola reibumā, cietusī bieži aizvainoja apsūdzēto un provocēja konfliktus. 2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 21:00 apsūdzētā gribēja iekļūt vannas istabā, taču nevarēja to izdarīt, jo cietusī /pers. C/ atteicās dot viņai atslēgas no koplietošanas telpām. Apsūdzētā nekad nav situsi cietušajai. /pers. C/, atrodoties dzīvokļa koridorā, izraisīja konfliktsituāciju, viņa centās izprovocēt /pers. B/. /pers. C/ uzbruka /pers. B/, ar rokām ieķērās viņai matos, pēc tam ar abām rokām spēcīgi satvēra abus augšdelmus, no kā /pers. B/ parādījās zilumi uz abām rokām. Ar lielām grūtībām /pers. B/ izdevās atbrīvoties no cietušās tvēriena, tad cietusī atmuguriski sāka atkāpties, virzoties no koridora uz savu istabu, kur cietusī nokrita. Apsūdzētā nav situsi /pers. C/ ne ar ķebli, ne ar rokām, ne ar kājām. Pēc tam, kad /pers. B/ izdevās atbrīvoties no /pers. C/ roku satvēriena, cietusī atmuguriski sāka atkāpties no /pers. B/, virzoties no koridora uz savu istabu. Ieejot atmuguriski istabā, cietusī aizķērās aiz ķebļa, paklupa, un krītot atmuguriski, sākumā apsēdās uz ķebļa, kura kāja bija salauzta jau iepriekš, pēc tam ar galvu atsitoties pret istabā esošo skapi, nokrita uz grīdas. Policija notikuma vietā ieradās apmēram pēc 15 minūtēm- ap plkst. 21:15. Kritiena rezultātā cietusī nevarēja iegūt apsūdzībā norādītos miesas bojājumus. Apsūdzētā /pers. B/ pieļauj domu, ka cietusī miesas bojājumus bija guvusi vēl pirms 2011.gada 12.jūlija. Apsūdzētā nenoliedz, ka viņas un cietušās starpā ir izveidojušās nedraudzīgas attiecības.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punkta noteikumiem tiesas sēdē tika nolasītas /pers. B/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās šādas liecības.

2011.gada 14.novembrī /pers. B/, būdama nopratināta kā aizdomās turētā (1.sēj. 45.lp.), liecināja, ka 2011.gada 12.jūlijā viņa atradās savā dzīvesvietā /adrese/. Savā dzīvesvietā šajā dzīvoklī atradās arī /pers. C/. /pers. B/ domā, ka /pers. C/ bija lietojusi alkoholu, par ko liecināja attiecīga smaka. 2011.gada 12.jūlija vakarā /pers. C/ skaļi uzvedās, dauzīja durvis. /pers. B/ vairākkārt lika /pers. C/ nomierināties, taču /pers. C/ to ignorēja un pat draudēja fiziski izrēķināties ar /pers. B/. Ap plkst. 21:00 /pers. B/ gribēja ieiet vannas istabā, taču nevarēja to izdarīt, jo /pers. C/ bija paņēmusi vannas istabas atslēgas. Tā kā vannas istaba ir koplietošanas telpa, /pers. B/ pieprasīja /pers. C/ atdot atslēgas, taču atslēgas /pers. C/ nedeva. /pers. B/ redzēja, ka /pers. C/, atmuguriski atkāpjoties, savā istabā aizķērās aiz ķebļa un paklupa. /pers. C/ ar galvu atsitās pret istabā esošo skapi un nokrita uz grīdas. Pēc tam /pers. C/ piecēlās, bet /pers. B/ devās uz savu istabu. Pēc plkst. 21:00 pie /pers. C/ atnāca viņas draudzene, kuras vārdu /pers. B/ nezin. /pers. B/ nekad nav situsi /pers. C/.

Apsūdzētā tiesā pilnībā apstiprināja šīs pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības.

Tiesas sēdē tika nolasītas apsūdzētās sniegtās liecības 2011.gada 9.decembrī protokolā par /pers. B/ liecību pārbaudi uz vietas (1.sēj. 92.-94.lp.). Tiesas sēdē apsūdzētā pilnībā apstiprināja šajā protokolā norādītās ziņas.

2012.gada 2.janvārī /pers. B/, būdama nopratināta kā apsūdzētā (1.sēj. 124.-131.lp.), liecināja, ka komunālajā dzīvoklī /adrese/, /pers. B/ kopā ar

savu nepilngadīgo meitu /pers. F/ dzīvo kopš 2009. vai 2010.gada. Šajā dzīvoklī dzīvo arī /pers. C/, dzimusi 1939.gadā. Pirmajā pusgadā /pers. C/ pret /pers. B/ izturējās draudzīgi. 2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 21:00 /pers. B/ meita atnāca mājās kopā ar savu klasesbiedru, kura vārdu /pers. B/ nezin. /pers. B/ meitu un viņas draugu gribēja uzcienāt ar šampanieti, jo meita tikko bija pabeigusi vidusskolu un saņēmusi atestātu. /pers. C/ izskrēja no savas istabas un bez jebkāda pamata sāka kliegt, pārmest, ka tiek dauzītas durvis. /pers. B/ pateica, ka neko tādu nav darījusi, taču /pers. C/ gribēja viņai sabojāt svētkus. Viņas abas atradās gaitenī pie vannas istabas. /pers. C/ bija alkohola reibuma stāvoklī, jo viņa oda pēc alkohola, arī no istabas bija jūtama alkohola smaka. /pers. C/ draudēja /pers. B/, ka aizslēgs dzīvokļa koplietošanas telpas ar atslēgām, kas no iepriekšējiem dzīvokļa īrniekiem bija palikušas pie /pers. C/. /pers. C/ uzbruka /pers. B/ ar dūrēm, ar rokām ķērās pie kakla, lamājās necenzētiem vārdiem. To kas rakstīts apsūdzībā par /pers. B/, patiesībā ir izdarījusi /pers. C/ attiecībā pret /pers. B/. Pēc /pers. B/ domām, /pers. C/ ir alkoholiķe, kas dzer stipros dzērienusdegvīnu ar alu. /pers. B/ ar rokām pastūma /pers. C/ nost no vannas istabas durvīm. /pers. C/ ielēca savā istabā, bet pēc kāda laika izlēca no tās ārā. /pers. C/ istabā starp durvīm un skapi stāvēja ķeblis. Brīdī, kad /pers. B/ atstūma /pers. C/ no durvīm, /pers. C/ apsēdās uz ķebļa un nokrita. Iespējams, ka ķeblis bija salauzts. /pers. C/ nokrita uz grīdas un ar labajiem deniņiem atsitās pret skapi. /pers. C/ uzreiz piecēlās, izskrēja koridorā, bet pēc tam kāpņutelpā. /pers. B/ aizstāvējās no /pers. C/, varbūt arī /pers. B/ pateica kādu necenzētu vārdu. /pers. B/ tīšām nevienu sitienu /pers. C/ neizdarīja un ķebli rokā neņēma. /pers. C/ izsauca policiju. Līdz 2011.gada 12.jūlijam /pers. B/ ar sūdzībām par /pers. C/ darbībām nekur nevērsās, jo /pers. C/ visu laiku stāstīja, ka viņai tiks iedots dzīvoklis. Alkoholiskos dzērienus vienu vai divas šampanieša glāzes /pers. B/ lieto tikai svētku reizēs. /pers. B/ ārstējas no neirastēnijas pie neiropatologa, ārstējas pie ģimenes ārsta Dr. Kaļiņinas. Šī daktere nav nosūtījusi /pers. B/ pie speciālista, tātad vairāk kā gadu /pers. B/ nav ārstējusies. /pers. B/ izdarīto nenožēlo, jo apsūdzībā minētās darbības nav izdarījusi. Policijā sniegtās liecības /pers. B/ neuztur. /pers. C/ aprunā /pers. B/, jo grib, lai viņu izliek no dzīvokļa. Policijas darbinieki aprunā /pers. B/, jo viņa par tiem bija uzrakstījusi sūdzību. 2011.gada 12.jūlijā /pers. B/ nebija lietojusi alkoholu.

Tiesas sēdē apsūdzētā pilnībā apstiprināja arī šīs pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības.

Apsūdzētā/pers. B/ tiesas sēdē, lietu iztiesājot atkārtoti, liecināja, ka 2011.gada 12.jūlijā bija iznākusi gaitenī un klauvējusi pie meitas durvīm. Meita neatbildēja, jo klausījās mūziku. Šajā laikā iznāca cietusī un uzbruka viņai. Cietusī ieķērās apsūdzētajai kaklā, žņaudza un rāva viņai matus uz galvas. Bija palikuši zilumi. Apsūdzētā mēģināja atbrīvoties no viņas. Kad tas izdevās, aizgāja uz savu istabu. Fizisku spēku pret cietušo nepielietoja. Pēc tam paņēma dvieli un aizgāja uz vannas istabu, kas ir blakus cietušās istabai. Tad cietusī mēģināja ieslēgt apsūdzēto vannas istabā. Kad viņai tas neizdevās, cietusī aizskrēja uz savu istabu. Kad apsūdzētā iznāca no vannas istabas, cietusī atkal mēģināja uzbrukt. Tad atkal ieskrēja savā istabā un, aizķeroties aiz taburetes, paklupa. Apsūdzētā tajā brīdī atradās pie virtuves. Konfliktam ar cietušo liecinieku nebija un sākumā uz policiju aizveda pašu cietušo, bet viņa policijā pateica, ka viņai bija uzbrukusi apsūdzētā. Apsūdzētajai ir daudz dažādu slimību un ir trausli kauli, līdz ar to viņa fiziski nebūtu spējīga sasist cietušo. Arī vēlāk cietusī speciāli krita zemē, kad garām gāja apsūdzētā, lai izskatītos, ka apsūdzētā viņu pagrūda. Viss, kas tika norādīts iesniegumos, ir meli. Cietusī sākusi vajāt apsūdzēto no pirmās dienas, jo apsūdzētā traucēja cietušajai rīkot dzīvoklī iedzeršanas. Cietusī vienkārši gribēja uz viņas rēķina nopelnīt naudu un sabojāt viņai dzīvi. Cietusī viņu apskauda, tāpēc vajāja. Cietušajai bija kaut kādas vecas traumas, bet viņa tās izmantoja, lai atriebtos apsūdzētajai, norādot, ka tās bija nodarījusi apsūdzētā. Lietā bija divi cietušās iesniegumi un katrā no tiem bija norādīti dažādi notikuma laiki. Vienā bija norādīts, ka konflikts notika 2011.gada 12.jūlijā plkst. 21.00, citā jau bija norādīts, ka tas notika plkst.19.30. Apsūdzētā plkst. 19:30 nebija mājās. Pārnāca mājās kopā ar meitu tikai plkst. 21:00. Cietusī bija vajājusi arī citus nama pārvaldniekus un kaimiņus. Bija arī kāvusies ar citiem kaimiņiem un par visiem rakstīja sūdzības. Kad šajā namā bija parādījusies apsūdzētā, cietusī sāka "karu" ar apsūdzēto. Cietusī bieži bija gulējusi kāpņu telpā piedzērusies. Kaimiņiem nācās viņu vilkt uz viņas istabu. Viņa bieži dzēra un pēc tam atradusies drausmīgā stāvoklī un bija ļoti agresīva. Draudēja apsūdzētajai. Visi kaimiņi zināja, kas viņa ir par cilvēku.

[5] Neraugoties uz to, ka apsūdzētā /pers. B/ savu vainu viņai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā noliedza, viņas vaina Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta ar šādiem pierādījumiem.

[6] Ar cietušās /pers. C/ liecībām, lietu iztiesājot pirmoreiz pirmās instances tiesā. Cietusī tiesas sēdē liecināja, ka 2011.gada 12.jūlijā viņa atradās savā dzīvoklī /adrese/. Tas ir komunālais dzīvoklis, kurā vienā no istabām dzīvo cietusī /pers. C/, bet divas ar pusi istabas aizņem apsūdzētā /pers. B/ un apsūdzētās meita /pers. F/. Dzīvoklī ir koplietošanas telpas: virtuve, vannas istaba un koridors. Komunālajā dzīvoklī kopumā ir sešas durvis, ieskaitot koplietošanas telpu durvis. /pers. C/ savā istabā skatījās televizoru, kad pēkšņi kāds sāka ar kājām spārdīt visas dzīvoklī esošās durvis, tai skaitā, /pers. C/ istabas durvis. /pers. C/ atvēra savas istabas durvis, izgāja koridorā, kur ieraudzīja apsūdzēto /pers. B/. /pers. C/ aizrādīja, ka /pers. B/ uzvedība traucē, palūdza, lai viņa uzvedas klusāk. Koridorā tajā brīdī atradās /pers. C/ un /pers. B/, citu cilvēku dzīvoklī nebija. Apsūdzētā /pers. B/ negaidīti ieķērās /pers. C/ matos un ar galvu trieca viņu pret sienu, kā rezultātā cietusī nokrita uz grīdas. /pers. B/ ar kājām apmēram 4 reizes iespēra /pers. C/ pa dažādām ķermeņa daļām. Pēc tam /pers. B/ paķēra ķebli, kas atradās koridorā, un sāka sist ar to /pers. C/. Apsūdzētā /pers. B/ sita cietušo /pers. C/ gan ar rokām, gan ar kājām, gan ar ķebli. Ar ķebli izdarīja sitienus pa visu ķermeni 3-4 reizes, ar rokām iesita aptuveni 4 reizes un ar kājām arī iespēra apmēram 4 reizes, nodarot /pers. C/ miesas bojājumus. Tas viss notika bez jebkāda redzama iemesla. Apsūdzētā /pers. B/ necenzēti lamājās un adresēja cietušajai /pers. C/ aizvainojošus izteicienus. Sitienu rezultātā ķeblim nolūza kāja. Ķeblis pēc tam palika /pers. C/ istabā. Kad /pers. C/ atžirga, viņa izsauca policiju. No Brasas iecirkņa ieradās policijas darbinieki un aizveda /pers. C/ uz policijas iecirkni nopratināšanai, bet apsūdzētā /pers. B/ palika mājās. Pēc nopratināšanas ar citu cilvēku palīdzību /pers. C/ mājās nokļuva ap plkst. 23:00. Nākošajā rītā /pers. C/ devās uz 1.pilsētas slimnīcas traumpunktu, kur viņai tika konstatēts ribu lūzums. Ārsts izsauca Neatliekamo medicīnisko palīdzību, un /pers. C/ tika aizvesta uz Gaiļezera slimnīcu, kur viņa pavadīja visu dienu, bet vakarā tika palaista mājās ambulatorai ārstēšanai. Tā kā /pers. C/ bija spēcīgas sāpes, viena pati mājās viņa uzturēties nevarēja. /pers. C/ pat nebija spējīga aiziet līdz veikalam. /pers. C/ devās pie savas paziņas, kura dzīvo /adrese/, un tur palika 21 dienu. Cietusī apgalvo, ka apsūdzībā norādītos miesas bojājumus viņai 2011.gada 12.jūlijā ir nodarījusi apsūdzētā /pers. B/. Sakarā ar to, ka cietušajai nodarīts fiziskais kaitējums un radīti materiālie zaudējumi, cietusī /pers. C/ uztur savu pieteikumu par kompensācijas Ls 509,70 piedziņu no apsūdzētās /pers. B/. Par neatliekamo ārstēšanu slimnīcā „Gaiļezers" /pers. C/ samaksāja Ls 9,70, ko apstiprina slimnīcas izsniegtie čeki. Morālā kaitējuma kompensācija Ls 500 tiek uzturēta saistībā ar garīgām un fiziskām ciešanām un radītā stresa apstākļiem. Pēc notikušā /pers. C/ bija jādzer nomierinošas zāles, kā arī jāiet pie ārstiem. Apsūdzētā /pers. B/ cietušo /pers. C/ pazemoja arī vārdiski, izsakoties: „visas vecenes 72 gadu vecumā jau ir kapā, bet šitā kā nemirst, tā nemirst – tad viņa ir jānosit".

Ar cietušās /pers. C/ liecībām, kuras viņa sniedza, lietu iztiesājot atkārtoti. Cietusī /pers. C/ 2016.gada 11.oktobra tiesas sēdē liecināja, ka 2011.gada 12.jūlijā ap plkst.20.30 skatījās televizoru savā istabā. Mājās bija ieradusies /pers.B/ un sāka dauzīt ar kājām visu dzīvokļu durvis. Cietusī izgāja no istabas un izteica viņai aizrādījumu, pēc kā apsūdzētā viņai uzbruka. Konflikts notika koridorā. Apsūdzētā ieķērās viņai matos, sāka sist un nogrūda zemē. Cietusī nokrita un atsitās pret sienu. Apsūdzētā spārdīja viņu ar kājām, sita ar rokām. Kad krita, atsitās ar galvu pret skapi. Tad apsūdzētā paņēma ķebli un sāka ar to dauzīt pa cietušās ķermeni. Ķeblim pat salauza kāja. Ķeblis stāvēja gaitenī pie cietušās durvīm. Uzreiz pēc notikušā cietusī izsauca policiju un viņa tika nogādātā iecirknī, kur viņu nopratināja. Konflikta brīdī neviena kaimiņa dzīvoklī nebija. Pēc notikušā naktī nevarēja gulēt, jo viss sāpēja. 13.jūlijā bija griezusies poliklīnikā, kur dakteris izsauca ātros un cietušo aizveda uz Gaiļezeru, kur izmeklēja. Iepriekš nekādu traumu nebija. Tas bija pirmais konflikts ar apsūdzēto. Kāpēc iesnieguma protokolā nebija ierakstīts, ka apsūdzētā viņu ir sasitusi, kā arī, ka apsūdzētā viņu ir situsi ar ķebli, paskaidrot nevarēja, norādot, ka laikam izmeklētājs nepareizi saprata viņas teikto.

[7] Novērtējot apsūdzētās /pers. B/ un cietušās /pers. C/ liecības, redzams, ka starp tām ir būtiskas pretrunas par konflikta 2011.gada 12.jūlija vakarā komunālajā dzīvoklī Nr. /adrese/ apstākļiem. Gan cietusī, gan apsūdzētā apstiprina, ka konflikts starp viņām bijis. Cietusī apgalvo, ka apsūdzētā viņu pagrūdusi, tā rezultātā viņa nokritusi, bet apsūdzētā vairākas reizes pēc tam iesitusi. Savukārt apsūdzētā apgalvo, ka miesas bojājumus nav nodarījusi, tie nodarīti vēl pirms konflikta.

Novērtējot cietušās liecību patiesumu, tiesai nav pamats apšaubīt to patiesumu, jo cietusī savas liecības sniedza, iepriekš būdama brīdināta par kriminālatbildību pēc Krimināllikuma 300. un 302.panta par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu un par atteikšanos dot liecību. No lietas materiāliem redzams, ka cietusī par notikuma apstākļiem liecinājusi vairākkārtīgi, liecības bijušas vienveidīgas, nemainīgas un bez būtiskām pretrunām par miesas bojājumu nodarīšanas apstākļiem. Visās liecībās cietusī norādījusi uz apsūdzēto kā personu, kas viņai nodarīja miesas bojājumus, konkrēti paskaidrojot notikuma apstākļus.

[8] Cietušās liecību patiesumu apstiprina citi lietā esošie pierādījumi.

[9] Cietušās liecības apstiprina viņas pašas 2011.gada 12.jūlija iesniegums (1.sēj. 2.lp.), no kura razdams, ka viņa ziņo policijai par to, ka apsūdzētā nodarījusi viņai miesas bojājumus. No 2011.gada 2.novembra protokola par cietušās /pers. C/ liecību pārbaudi uz vietas un tam pievienotiem fotoattēliem (1.sēj. 22.-25.lp.) redzams, ka cietusī /pers. C/ norādīja vietu, kur 2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 19.30 /pers. B/ nodarīja viņai miesas bojājumus, un pastāstīja par miesas bojājumu nodarīšanas apstākļiem. No 2011.gada 16.novembra konfrontēšanas protokola starp cietušo /pers. C/ un aizdomās turēto /pers. B/ (1.sej. 36.-37.lp.) redzams, ka arī konfrontēšanas laikā cietusī /pers. C/ pastāstīja par to, kā 2011.gada 12.jūlijā ap plkst. 19.30, atrodoties dzīvoklī Nr. /adrese/, /pers. B/ nodarīja viņai miesas bojājumus.

Proti, gan iesniegumā, gan vēlāk liecību pārbaudē uz vietas un konfrontēšanas protokolā cietusī ir liecinājusi līdzīgi kā pratināšanas laikā, šīs visas cietušās liecības ir savstarpēji saskanīgas un bez būtiskām pretrunām par notikuma apstākļiem, ka tieši apsūdzētā ir nodarījusi viņai miesas bojājumus.

[10] Papildus cietušās liecības apstiprina dzīvokļa Nr./numurs/, /adrese/ 2011.gada 9.augustā veiktās apskates protokols un tam pievienotā notikuma plāna shēma (1.sēj. 9.-11.lp.), kurā ir atzīmēta vieta, kurā cietušajai /pers. C/ 2011.gada 12.jūlijā tikuši nodarīti miesas bojājumi. Notikuma vietā atrasts ķeblis ar salauztu kāju, un tā 2011.gada 2.novembra apskates protokolā un tam pievienotajos fotoattēlos (1.sēj. 27.-28.lp.) redzams, ka /pers. C/ istabā apskatītajam koka ķeblim ir salauzta viena kāja, kas atbilst cietušās liecībām.

[11] Cietušās liecības par nodarītajiem miesas bojājumiem, to raksturu un nodarīšanas apstākļiem apstiprina tiesu medicīniskās ekspertīzes 2011.gada 12.augusta atzinums (1.sēj. 14.-16.lp.), no kura redzams, ka apsūdzībā norādītie cietušajai /pers. C/ nodarītie miesas bojājumi varēja rasties 2011.gada 12.jūlijā cietu, trulu priekšmetu iedarbības rezultātā, lēmumā, cietušās un medicīnas dokumentācijā uzrādītajos apstākļos. Atzinumā norādīts, ka cietušajai nodarītie miesas bojājumi pēc sava rakstura pieskaitāmi vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisa ilgstošus veselības traucējumus uz laiku virs 21 dienas, ka, krītot no sava augstuma uz līdzenas virsmas, minētos miesas bojājumus /pers. C/ nevarēja iegūt. Turklāt no papildu tiesu medicīniskās ekspertīzes 2014.gada 10.decembra atzinuma (2.sēj. 34.-36.lp.) redzams, ka apsūdzībā norādītie miesas bojājumi nevarēja rasties, cietušajai /pers. C/ virzoties ar muguru atpakaļ, aizķeroties aiz ķebļa, paklūpot, un krītot uz aizmuguri, atsitoties pret ķebli (apsēžoties uz tā), pēc tam ar galvu atsitoties pret istabā esošo skapi, nokrītot uz grīdas, bet gan cietušajai /pers. C/ konstatētie miesas bojājumi radušies tiešu sitienu, spērienu iedarbības rezultātā lēmumā norādītajā laikā 2011.gada 12.jūlijā. Šādi secinājumi pilnībā sakrīt ar cietušās liecībām un ir pretrunā apsūdzētās liecībām. Turklāt no atzinuma redzams, ka eksperta rīcībā nav nekādas citas informācijas par jebkādu citu traumu, kuru cietusī /pers. C/ būtu guvusi pirms lēmumā minētā laika, citos apstākļos. Līdz ar to ir izslēgtas saprātīgas šaubas, ka cietusī miesas bojājumus guvusi vēl pirms konflikta ar apsūdzēto.

[12] Papildus cietušās liecības apstiprina arī tiesas sēdē nopratinātā lieciniece /pers. H/, kura liecināja, ka cietusī apmēram 20 dienas nodzīvoja pie viņas, jo pēc konflikta ar apsūdzēto viņai bija bail palikt savā dzīvoklī. Lieciniece viņai palīdzējusi, jo cietusī pati nevarēja paiet. Liecināja, ka cietusī bija stāstījusi, ka viņai bija uzbrukusi apsūdzētā. Liecināja, ka cietusī atgriezās savā dzīvoklī pēc tam, kad sadzijusi riba.

[13] Lieciniece/pers. I/ tiesā liecināja, ka viņa nodzīvoja kopā ar cietušo vienā dzīvoklī trīsdesmit gadus. Cietusī bijusi izpalīdzīga, kārtīga. Neko sliktu par cietušo nevar pateikt. Agrāk dzīvoklī visi dzīvoja kā viena ģimene, pat istabas durvis netika slēgtas. Tieši kad notika konflikts, dzīvoklī vairs nedzīvoja. Dzīvoklī nodzīvoja līdz 2008.-2009.gadam. Par konfliktu uzzināja no cietušās, kura izstāstīja, ka viņu sasita /pers.B/, ka bija izsaukta policija, ka bija slimnīcā. Cietusī vairākkārt bija stāstījusi, ka viņai apsūdzētā nedod mierīgi dzīvot, nelaiž virtuvē, apsaukā, sit. Ka cietusī būtu lietojusi alkoholiskos dzērienus, nav redzējusi. Līdz ar to arī lieciniece /pers. I/ netieši papildus apstiprina cietušās liecības, ka konflikts ar miesas bojājumu nodarīšanu bijis, ka tieši apsūdzētā to nodarījusi.

[14] Tiesā tika nopratināts liecinieks /pers. K/, kurš liecināja, ka viņš strādā SIA „/nosaukums/" par valdes priekšsēdētāju. Šis uzņēmums nodarbojas ar dzīvojamās mājas /adrese/, apsaimniekošanu. Minētais nams ir sešstāvu dzīvojamā māja, kurā dzīvo daudz dažādi cilvēki. /pers. B/ un /pers. C/ dzīvoja /adrese/.nama dzīvoklī Nr./numurs/. Tas ir komunālais dzīvoklis. /pers. K/ no policijas darbiniekiem bija dzirdējis, ka starp /pers. B/ un /pers. C/ dzīvoklī notika konflikts, taču neko konkrēti par notikušo pastāstīt nevar, jo /pers. K/ nav šī konflikta aculiecinieks. Kura tieši no konfliktā iesaistītām personām bija konflikta iesācēja, /pers. K/ nezin. Abu sieviešu starpā bieži notika konflikti gan /pers. B/ sūdzējās par /pers. C/ uzvedību, gan arī otrādi. Apsūdzēto /pers. B/ /pers. K/ var raksturot kā neitrālu personu, ar kuru /pers. K/ konflikti nav bijuši. Cietusī /pers. C/ mēdz būt agresīvi noskaņota, kad atrodas alkohola reibuma stāvoklī. Ir bijuši gadījumi, kad atrodoties alkohola reibumā, /pers. C/ aizvainoja /pers. K/ un provocēja viņu uz konfliktu. Cietusī bieži lieto alkoholu, dzeršanas periodi var būt ilgstoši. /pers. K/ pieļauj domu, ka atrodoties alkohola reibuma stāvoklī, cietusī varētu izprovocēt konfliktu. Tad, kad cietusī nelieto alkoholu, viņa uzvedas mierīgi un pieklājīgi.

Novērtējot liecinieka /pers. K/ liecības, redzams, ka viņš nav redzējis cietušās un apsūdzētās konfliktu, neko konkrēti par to nezina, un varēja liecināt tikai par cietušās un apsūdzētās raksturojumu. Proti, /pers. K/ liecībām nav būtiska nozīme šajā lietā, jo tās nedz pierāda, nedz apgāž to, vai apsūdzētā /pers. B/ nodarīja cietušajai /pers. C/ miesas bojājumus. Šis liecinieks sniedzis tikai savu subjektīvo viedokli, raksturojot cietušo un apsūdzēto kā personas, kuras pazīst.

[15] Tiesa, novērtējot aizstāvības iesniegtos pierādījumus, t.i., Rīgas pašvaldības policijas 2016.gada 10.novembra vēstuli (2.sēj. 180.lp.) un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Centra iecirkņa 2016.gada 15.novembra vēstuli (2.sēj. 184.lp.), secina, ka tie neapstiprina apsūdzētās izvirzīto versiju, ka cietusī būtu persona, par kuru tiesībaizsardzības iestādēs būtu saņemtas sūdzības vai izsaukumi par iespējamiem likumpārkāpumiem. Proti, ka cietusī būtu persona, ka regulāri konfliktē ar likumu. No šīm vēstulēm redzams, ka policijā izsaukumi uz cietušās dzīvesvietu apsūdzētās norādītajā periodā nav saņemti. Turklāt tiesa atzīst, ka ziņām par to, vai policijas iestādēs ir saņemti izsaukumi saistībā ar cietušās rīcību par citiem iespējamiem gadījumiem, kas nav saistīts ar šo kriminālprocesu, nav izšķirošas nozīmes šī kriminālprocesa ietvaros, jo apsūdzība ir celta par konkrētu notikumu, konkrētā dienā, laikā un vietā, nevis par cietušās rīcību saistībā ar citiem notikumiem.

[16] Apsūdzētās izvirzīto versiju un sniegtās liecības par notikuma apstākļiem tiesa novērtē kā nepatiesas un pretrunīgas lietā esošajiem pierādījumiem. Apsūdzētās liecības ir vērstas uz vēlmi noliegt vainu un izvairīties no atbildības par nodarītajiem miesas bojājumiem cietušajai. Tiesa netic apsūdzētās liecībām, ka viņa nav nodarījusi miesas bojājumus cietušajai, ka cietusī miesas bojājumus ieguvusi citādos apstākļos vēl pirms konflikta ar cietušo, jo tas ir pretrunā lietā esošajiem pierādījumiem - cietušās liecībām un tiesu medicīnas eksperta atzinumiem, ar kuriem šāda versija izslēgta.

[17] Līdz ar to tiesas atzīst, ka šajā lietā pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi ir pierādīti pilnībā, izslēdzot jebkādas saprātīgas šaubas par to, ka tieši apsūdzēta vainojama miesas bojājumu nodarīšanā cietušajai.

[18] Tiesa atzīst, ka /pers. B/ nodarījums pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas ir kvalificēts pareizi, viņas vaina šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta.

[19] Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta otro daļu tiesa, nosakot soda veidu apsūdzētajai, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgās personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[20] Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu un 9.pantu /pers. B/ ir izdarījusi tīšu mazāk smagu noziegumu, apdraudot cietušās veselību, nodarot cietušajai vidēja smaguma miesas bojājumus. Nozieguma raksturs liecina par nihilistisku attieksmi pret sabiedrībā pastāvošām vispārpieņemtām morāles normām, ka konfliktsituācijas risināmas tiesiskā ceļa, nenodarot otrai personai pāri fiziski. Cietušajai radītie miesas bojājumi bija pārejoši un nav atstājušie paliekošas sekas cietušās veselībai.

[21] Par apsūdzētās personību noskaidrots, ka /pers. B/ iepriekš bija tiesāta 2008.gada 11.februārī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā pēc Krimināllikuma 174.panta par to, ka /pers. B/ būdama persona, no kuras cietušais ir materiāli un citādi atkarīgs, cietsirdīgi un vardarbīgi apgājās ar nepilngadīgo, ar to nepilngadīgajam nodarot fiziskas un psihiskas ciešanas, un sodīta ar brīvības atņemšanu nosacīti uz 6 mēnešiem ar pārbaudes laiku uz 1 gadu (1.sēj. 55., 61.-69.lp.), taču šī sodāmība ir dzēsta. Valsts SIA „Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centrs" Narkoloģiskās palīdzības dienesta Ambulatori konsultatīvās nodaļas uzskaitē /pers. B/ nesastāv (1.sēj. 56.lp.). Ar Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas 2016.gada 21.jūlija lēmumu līdz 2018.gada 18.jūnijam /pers. B/ noteikta otrā invaliditātes grupa. No Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2017.gada 2.janvāra lēmuma redzams, ka /pers. B/ atteikts piešķirt invaliditātes pensiju, jo viņai ir piešķirta Krievijas Federācijas vecuma pensija. No Valsts probācijas dienesta izvērtēšanas ziņojuma redzams, ka /pers. B/ raksturīgs egocentriskums un kritiskās domāšanas trūkums, ka ņem vērā tikai pašas emocionālo stāvokli, domas un viedokli, ignorējot citus cilvēkus, nespēj pieņemt atšķirīgu viedokli, par izveidojušos situāciju vaino citus, kas kopumā norāda uz to, ka /pers. B/ ir domāšanas kļūdas un būtu lietderīgi apmeklēt probācijas dienesta norādīto speciālistu domāšanas kļūdu koriģēšanai. Probācijas dienests atzinis, ka /pers. B/ sociālā vide un pašas uzvedība neliecina, ka tie varētu veicināt /pers. B/ kriminogēnu uzvedību un jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu. No Rīgas Sociālā dienesta 2016.gada 19.septembra izziņas (2.sēj. 151.lp.) redzams, ka /pers. B/ līdz 2017.gada 28.februārim noteikts maznodrošinātas personas statuss. /pers. B/ ir neprecējusies, nepilngadīgu bērnu apgādībā nav, pastāvīgu algotu darbu sakarā ar invaliditāti /pers. B/ nestrādā.

[22] Krimināllikuma 47.pantā paredzētos apsūdzētās atbildību mīkstinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

[23] Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 6.punktu par apsūdzētās atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts pret personu, izmantojot tās vecuma nevarību, jo no lietas materiāliem redzams, ka cietusī /pers. C/ nozieguma izdarīšanas brīdī bija 72 gadus veca, kas cilvēkam ir ievērojams vecums, bet apsūdzētā bija 56 gadus veca, t.i., darbspējīgā vecumā.

[24] Ievērojot minēto, lai sasniegtu Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi, t.i., vainīgo personu sodīt par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, tiesa atzīst, ka /pers. B/ sods nosakāms brīvības atņemšana uz vienu gadu un astoņiem mēnešiem. Tiesas ieskatā tikai brīvības atņemšana spēs sasniegt soda mērķi, jo brīvības atņemšanai alternatīvu soda veidu piemērošana nav iespējama.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā 2012.gada 13.decembra likuma "Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 4.punktā noteikto, ka personas, kuras noziedzīgu nodarījumu izdarījušas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, sodāmas saskaņā ar tām Krimināllikuma normām, kuras bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā, ņemot vērā, ka maksimālais soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas. Proti, nosakot sodu, tiesa ņem vērā, ka šobrīd Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzēta sankcija brīvības atņemšana uz laiku līdz trim gadiem vai īslaicīga brīvības atņemšana, vai piespiedu darbs, vai naudas sods.

Piespiedu darbu un naudas sodu, ņemot vērā nozieguma vardarbīgo raksturu, ka tas izdarīts pret cietušo, izmantojot tās vecuma nevarību, saistīts ar cietušās veselības apdraudējumu, kā arī, ņemot vērā /pers. B/ personību, ka savu vainu noliedz, piemērot nevar. Turklāt piespiedu darbu un naudas sodu piemērot nevar, jo /pers. B/ ir 2.grupas invalīde, ir maznodrošināta persona, tāpēc piespiedu darbu izciest nevarēs, un nevar kā arī nākotnē nevarēs arī samaksāt naudas sodu.

[25] Kriminālprocesa likuma 14.panta pirmā daļa paredz to, ka ikvienam ir tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tas ir, bez neattaisnotas novilcināšanas. Kopš noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas ir pagājuši vairāk kā pieci gadi, tiesa, nosakot sodu, atzīst, ka pastāv pamats piemērot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, sodu mīkstinot, jo nav ievērotas /pers. B/ tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā. Ņemot vērā minēto, par izdarīto noziedzīgo nodarījumu /pers. B/ ir nosakāms Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas sankcijā paredzētais brīvības atņemšanas sods uz vienu gadu un astoņiem mēnešiem.

[26] Ņemot vērā apsūdzētās veselības stāvokli, apstākli, ka /pers. B/ ir atzīstama par iepriekš nesodītu personu, ņemot vērā probācijas dienesta izvērtēšanas ziņojumā norādīto, ka /pers. B/ sociālā vide un pašas uzvedība neliecina, ka tie varētu veicināt /pers. B/ kriminogēnu uzvedību un jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, ka /pers. B/ ir domāšanas kļūdas un būtu lietderīgi apmeklēt probācijas dienesta norādīto speciālistu domāšanas kļūdu koriģēšanai, tiesa ir ieguvusi pārliecību, ka /pers. B/, neizciešot reālu brīvības atņemšanas sodu, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus, un šajā gadījumā ir iespējams piemērot Krimināllikuma 55.panta pirmo daļu, /pers. B/ notiesājot nosacīti.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta trešo daļu tiesa nosaka pārbaudes laiku tādā paša apmērā, kā piespriestais brīvības atņemšanas sods, t.i., vienu gadu un astoņiem mēnešiem.

/pers. B/ pārraudzība uzdodama Valsts probācijas dienesta Rīgas teritoriālajai struktūrvienībai atbilstoši /pers. B/ dzīvesvietai.

[27] Lai nodrošinātu sprieduma izpildi, atstājams negrozīts /pers. B/ piemērotais drošības līdzeklis dzīvesvietas maiņas paziņošana.

[28] Kriminālprocesā cietusī /pers. C/ pieteikusi mantiskā zaudējuma kompensāciju Ls 9,70 (atbilst 13,80 *euro*) un morālā kaitējuma kompensāciju Ls 500 (atbilst 711,44 *euro*) apmērā (1.sēj. 17. 20.lp.).

Tiesas sēdē cietusī /pers. C/ šo pieteikumu uzturēja pilnā apmērā. Mantiskā zaudējuma kompensācija ir par izdevumiem, ko /pers. C/ samaksāja par ārstēšanos slimnīcā „Gaiļezers", ko apstiprina slimnīcas izsniegtie čeki. Morālā kaitējuma kompensācija Ls 500 tika uzturēta saistībā ar garīgām un fiziskām ciešanām un radītā stresa apstākļiem.

Apsūdzētā /pers. B/ cietušās /pers. C/ pieteikumam par radītā mantiskā un nemantiskā kaitējuma kompensāciju nepiekrita.

[29] Tiesa atzīst, ka pieteikums par radītā mantiskā un nemantiskā kaitējuma kompensāciju ir pamatots un apmierināms šādu apsvērumu dēļ.

[30] Nosakot kompensācijas apmēru, tiesa ņem vērā Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā noteiktos apstākļus.

[31] Ar četriem SIA „Rīgas Austrumu klīniskā universitātes slimnīca „Gaiļezers"" elektroniskā kases aparāta čekiem (1.sēj. 18.-19.lp.) pierādīts, ka 2011.gada 13.jūlijā cietusī /pers. C/ par ambulatorām operācijām, izmeklējumiem un laboratorijas medicīniskajiem pakalpojumiem kopumā ir samaksājusi Ls 9,70 (atbilst 13,80 *euro*). Tiesai nav pamata apšaubīt, ka šie izdevumi ir bijuši tieši saistīti ar cietušajai /pers. C/ iepriekšējā dienā 2011.gada 12.jūlijā nodarīto miesas bojājumu diagnosticēšanu un ārstēšanu. Tādējādi tiesa atzīst, ka mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmēru 13,80 *euro* cietusī ir pamatojusi un pierādījusi.

[32] Tiesa ņem vērā, ka noziegums bija vardarbīgs, apdraudēja un radīja ilgstošu veselības kaitējumu cietušajai ne mazāk kā 21 dienu, tika nodarīti

vidēja smaguma miesas bojājumi. Tāpat tiesa ņem vērā, ka cietusī nozieguma izdarīšanas brīdī bija 72 gadus veca, un tas ir vispārzināms fakts, ka šajā vecumā nodarītās fiziskās ciešanas ir izteiktākas un grūtāk panesamas. Nešaubīgi pats noziegums ir morāli aizskāris cietušo, jo cietušajam bija tiesības paļauties uz to, ka konflikta laikā viņa necietīs fiziski, ka viņai netiks nodarīti miesas bojājumi. Nozieguma rezultātā cietušajai nācās pret savu gribu meklēt ārstniecisko palīdzību un ārstēties, tādējādi cietusī pret viņas gribu tika atrauta no viņai pierastā ikdienas komforta dzīves. Līdz ar to par šādu morālu aizskārumu cietušajai ir tiesības saņemt no apsūdzētās gandarījumu mantiskas samaksas veidā. Novērtējot pieprasītās summas 711,44 *euro* apmēru, tiesa atzīst, ka tas ir samērīgs ar cietušajai radītājām fiziskajām sāpēm un morālo aizskārumu.

[33] /pers. B/ lietā saņēmusi valsts nodrošināto juridisko palīdzību 557,41 *euro* apmērā. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 85.panta pirmās daļas 1.punktu /pers. B/ ir tiesības uz atbrīvošanu no samaksas 557,41 *euro* apmērā par aizstāvja palīdzību, kas tiek segta no valsts līdzekļiem, jo /pers. B/ mantiskais stāvoklis izslēdz iespēju samaksu par aizstāvja palīdzību nodrošināt no /pers. B/ līdzekļiem. Par tiesībām uz atbrīvošanu no samaksas norāda tas, ka /pers. B/ ir piešķirts maznodrošinātas personas statuss.

R e z o l u t ī v ā  d a ļ a

[34] Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511. un 512.pantu, tiesa

nosprieda

Atzīt /pers.B/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā un, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, sodīt ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un 8 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu brīvības atņemšanas sodu /pers.B/ noteikt nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 (vienu) gadu un 8 (sešiem) mēnešiem.

Uzdot /pers.B/ pārraudzību Valsts probācijas dienesta Rīgas teritoriālajai struktūrvienībai.

Atstāt negrozītu /pers. B/ piemēroto drošības līdzekli dzīvesvietas maiņas paziņošana, un drošības līdzekli atcelt pēc sprieduma spēkā stāšanās.

Piedzīt no /pers. B/ par labu cietušajai /pers. C/ kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 13,80 (trīspadsmit *euro* un 80 centu) *euro* apmērā un morālā kaitējuma kompensāciju 711,44 (septiņu simtu vienpadsmit *euro* un 44 centu) *euro* apmērā, kopā piedzenot kaitējuma kompensāciju 725,24 (septiņus simtus divdesmit piecus *euro* un 24 centus) *euro* apmērā.

Atbrīvot /pers.B/ no samaksas par aizstāvja palīdzību.

Spriedumu 10 dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijai, iesniedzot apelācijas protestu vai sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilna sprieduma pieejamības diena tiesas kancelejā ir 2017.gada 20.februārī. Apsūdzētajai pilna sprieduma pieejamības diena tiek rēķināta no 2017.gada 6.marts, kad tiesas kancelejā būs pieejams sprieduma rakstveida tulkojums.

Tiesnesis Z.Dundurs